

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **P. R.**

narozen X

bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem

sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2025, č. j. 117735/2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2025, č. j. 117735/2025/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem ze dne 3. 4. 2025, č. j. MUNL-SC/25803/2025/SV, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 27 538,8 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Pavla Kiršnera, LL.M., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá přezkumem rozhodnutí o přestupku provozovatele motorového vozidla podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“).

Shrnutí řízení před správními orgány

2. Městská Policie Lysá nad Labem oznámila Městskému úřadu Lysá nad Labem, odboru správních činností (dále „MěÚ Lysá n. L.“) podezření ze spáchání přestupku na úseku dopravy, neboť dne 24. 12. 2023 v 16:17 hodin na pozemní komunikaci v obci Starý Vestec byla prostřednictvím automatizovaného rychloměru vozidla reg. zn. X naměřena rychlost 75 km.h⁻¹ (po započtení odchylky 72 km.h⁻¹) ačkoliv v daném úseku byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km.h⁻¹. Provozovatelem změřeného vozidla byl žalobce.
3. MěÚ Lysá n. L. po neúspěšném pokusu o zjištění identity řidiče zahájil přestupkové řízení vůči žalobci coby provozovateli. K projednání věci nařídil na 17. 3. 2025 ústní jednání, ke kterému se dostavil muž, který předložil předvolání k jednání, ale nedisponoval dokladem totožnosti s tím, že jej ztratil a nestihl nahlásit ztrátu. MěÚ Lysá n. L. tedy provedl jednání v nepřítomnosti žalobce.
4. Následně MěÚ Lysá n. L. rozhodnutím ze dne 3. 4. 2025, č. j. MULNL-SC/25803/2025/Sv (dále „prvostupňové rozhodnutí“) shledal vinným, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X v rozporu s požadavky § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče tohoto vozidla, které se dne 24. 12. 2024 v 16:17 hodin na pozemní komunikaci v obci Starý Vestec pohybovalo rychlostí 72 km.h⁻¹ (po zohlednění odchylky), ačkoliv v daném úseku byla stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km.h⁻¹, čímž jeho řidič porušil povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (tj. dodržování nejvyšší povolené rychlosti v obci), a tedy naplnil znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Za uvedený přestupek provozovatele byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč a povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve vší 2 500 Kč.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal především nesouhlas s projednáním věci v jeho nepřítomnosti, ač se k němu dostavil, byť se kvůli ztrátě dokladu totožnosti nebyl schopen identifikovat. Měl však předvolání k jednání, a proto správní orgán mohl využít jiné způsoby identifikace, například prostřednictvím Policie ČR. Zpochybňoval rovněž materiální stránku přestupku, neboť ke změření rychlosti došlo v době, kdy byl provoz minimální. Dále zpochybňoval materiální stránku přestupku, neboť ke změření rychlosti došlo v době, kdy byl provoz minimální. Žalovaný však rozhodnutí ze dne 22. 8. 2025, č. j. 117735/2025 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rovněž zpochybňoval nedodržení požadavků na zveřejnění informace o měření rychlosti ve smyslu § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále „zákon o obecní policii“).
6. Žalovaný však rozhodnutí ze dne 22. 8. 2025, č. j. 117735/2025 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Předně se neztotožnil s námitkou nemožnosti konat ústní jednání v nepřítomnosti. Nesouhlasil s tím, že by správním orgánem mělo být vyžadováno, aby ke ztotožnění osoby využil policii. Naopak

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

poukázal na význam dokladu totožnosti coby veřejné listiny obsahující identifikační údaje konkrétní osoby. Pokud se však osoba dostavivší se k jednání hodnověrným způsobem neztotožnila, pak bylo možno konat ústní jednání i v její nepřítomnosti. Žalovaný dále nesouhlasil s materiální stránkou přestupku, k čemuž poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2023, č. j. 56 A 3/2023-34, a v něm odkazovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“). K otázce chybějící informací o měření rychlosti sice shledal, že za průkazné nelze považovat listinu označenou jako „*měření rychlosti – místa radarového měření MP Lysá nad Labem*“ a snímek z webové stránky Městské policie Lysá nad Labem (dále „městská policie“), zároveň však poukázal na obsah elektronické úřední desky MěÚ Lysá n. L. a dále zprávou o činnosti tohoto úřadu za rok 2019, na nichž dostupné informace našel.

II. Obsah podání účastníků

7. Proti napadenému rozhodnutí se nyní žalobce brání žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Žaloba

8. Žalobce předně namítá, že ústní jednání konané dne 17. 3. 2025 u MěÚ Lysá n. L. nemělo proběhnout v jeho nepřítomnosti. Připomíná, že se k nařízenému jednání dostavil s desetiminutovým předstihem, avšak nemohl se prokázat občanským průkazem, neboť jej krátce předtím ztratil. Navzdory tomu MěÚ Lysá n. L. neodročil jednání na jiný termín, ani se nepokusil o ztotožnění žalobce jiným způsobem, ale provedl jednání v žalobcově nepřítomnosti. Znemožněním účastnit se jednání přitom bylo porušeno právo žalobce vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“) a rovněž byly porušeny základní zásady činnosti správního řádu. Stejně tak došlo ke zkrácení ústavních práv na obhajobu a osobní projednání věci ve smyslu čl. 38 odst. 3 Listiny a čl. 6 Úmluvy. Nelze souhlasit s poukazem na zásadu hospodárnosti dle § 6 správního řádu uváděnou v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť tuto zásadu nelze upřednostnit před povinností správních orgánů umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva. Navíc nebyly splněny ani podmínky pro konání jednání v nepřítomnosti obviněného podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o přestupcích“), a to právě proto, že se žalobce k jednání dostavil a omluvil se za ztrátu dokladů, zároveň však nedal souhlas k projednání bez jeho přítomnosti. K otázce konání jednání v přestupkových věcech žalobce poukázal též na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 2. 2014, č. j. 51 A 29/2013-32, a rozsudku NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 248/2017-37. Argumentoval též povinností správních orgánů v pochybnostech považovat za účastníka toho, kdo tvrdí, že jím je, pokud se neprokáže opak. Dle žalobce tedy bylo konání jednání v jeho nepřítomnosti podstatnou vadou řízení mající vliv na zákonnost.
9. Žalobce dále namítá nesplnění podmínek k rychlostnímu měření. Jednak nebylo prokázáno, že by měření bylo provedeno v souladu s metrologickými předpisy, neboť záznam o měření neobsahuje identifikaci obsluhovaného zařízení ani doklad o jeho platném ověření podle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále „zákon o metrologii“). Zároveň nebyla dostatečně vypořádána otázka zveřejnění informace o měření § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť žalovaným uváděné odkazy na úřední desku MěÚ Lysá n. L. a na zprávu o činnosti tohoto úřadu neprokazují, že by informace o měření byla dostupná v době spáchání

přestupku. Nezveřejnění informace o zřízení automatizovaného měřicího zařízení činí měření nezákonným a nepoužitelným jako důkaz, jak plyne ze závěrů rozsudku NSS ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35. Napadené a prvostupňové rozhodnutí si navíc v této otázce odporují, neboť žalovaný sice dává za pravdu MěÚ Lysá n. L, ale zároveň vyvrací čtyři z nashromážděných podkladů. Přitom se nijak nevyrovnal s žalobcem doloženým důkazem se snímky z webových stránek Městské policie Lysá nad Labem (dále „městská policie“), které naopak obsahují údaj o datu pořízení a prokazují, že v době spáchání přestupku nebyla na webu MěÚ Lysá n. L ani webu městské policie žádná informace zveřejněna. Žalovaný navíc mylně tvrdil, že informaci o zveřejnění lze dohledat zadáním fáze stacionární radar, avšak zaměnil stacionární měření za úsekové, neboť úsekový měřič je jiné technické zařízení v jiném právním režimu.

10. Žalobce považuje napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se s odvolacími námitkami nevypořádal individuálně, nýbrž jen přebíral argumentaci MěÚ Lysá n. L a odkázal na obecnou judikaturu, aniž by ji aplikoval na skutkový stav věci. Poukazuje na nedostatečné vypořádání otázky naplnění materiálního znaku přestupku, kterou je nutno naplnit s ohledem na požadavky rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Správní orgány se vůbec nezabývaly okolností, že ke skutku mělo dojít na Štědrý den v čase 16:17 hodin, kdy byl minimální provoz. Nebylo přitom prokázáno, že by žalobce nebo nezjištěná řidič ohrozily účastníky provozu. Nepostačuje prosté konstatování o překročení rychlosti, jestliže nebyl prokázán dopad do konkrétního právního zájmu.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí.
12. Předně nesouhlasí s žalobní námitkou týkající se konání ústního jednání v nepřítomnosti. Připomíná, že žalobce byl v předvolání řádně poučen o tom, že je jeho povinností předložit doklad totožnosti a co za něj lze považovat. V situaci, kdy se k ústnímu jednání dostavila osoba bez dokladu totožnosti, nemohl ji MěÚ Lysá n. L identifikovat jako účastníka řízení. Nepřílehlavá je přitom žalobcova argumentace ustanovením § 28 správního řádu, neboť zde nevyvstaly pochybnosti o tom, že účastníkem řízení je právě a jen žalobce, ale o tom, zda osoba, která se k jednání dostavila, je opravdu žalobce. Skutečnost, že žalobce nebyl připuštěn k ústnímu jednání, je procesním následkem porušení jeho povinnosti, a nikoliv nezákonným postupem správního orgánu. Rovněž nelze souhlasit, že by žalobci bylo odňato právo na osobní obhajobu a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Při ústním jednání nebylo plánováno provádění žádného úkonu, u něhož by byla účast žalobce nutná. MěÚ Lysá n. L proto právně vyhodnotil, že odročení jednání by bylo pouze nehospodárné a neúčelné a že je namístě jej konat i bez účasti žalobce. Ten se přitom mohl s podklady pro vydání rozhodnutí kdykoliv seznámit a vyjádřit se k nim. V předvolání byl vyrozuměn, že jednání je nařizováno na účelem provedení důkazu fotodokumentací a listinami týkajícími se projednávaného přestupku, tedy bylo zřejmé, že nebude konán výslech svědků. Žalobce proto nemohl být na svých právech zkrácen.
13. K otázce nastavení zařízení pro měření rychlosti žalovaný odkazuje na č. l. 2-3 správního spisu, kde je identifikováno měřicí zařízení i záznam o měření. K požadavku na zveřejnění informace o měření rychlosti podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii žalovaný připomíná, že zákon nestanoví přesné požadavky na způsob zveřejnění. V tomto směru sice Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

neshledal za perfektní listiny „měření rychlosti – místa radarového měření MP Lysá nad Labem“ a snímek z webové stránky Městské policie Lysá nad Labem (dále „městská policie“), zároveň však poukázal na obsah elektronické úřední desky MěÚ Lysá n. L. a dále zprávou o činnosti tohoto úřadu za rok 2019, které existenci měření rychlosti prokazují. Podstatné je, že tyto podklady existovaly v době před spácháním přestupku. Žalovaný má za to, že se k této otázce dostatečně vyjádřil v napadeném rozhodnutí, přičemž namítaný rozpor s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí považuje za mimoběžný argument.

14. K namítanému opomenutí otázky materiální stránky žalovaný odkazuje na svou argumentaci uvedenou na str. 4 napadeného rozhodnutí. Neshledává jako pochybení, že převzal skutková zjištění a právní závěry MěÚ Lysá n. L., jestliže je shledal za argumentačně správné. Napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné.

Replika žalobce

15. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou. Připomíná, že nikdy nezpochybňoval absenci poučení o povinnosti prokázat totožnost. Podstata jeho námitek spočívala v tom, že bylo provedeno jednání v nepřítomnosti i navzdory tomu, že se k němu dostavil, avšak z důvodu nešťastné události nebyl schopen svou totožnost prokázat. Postup zvolený MěÚ Lysá n. L. byl výrazem přepjatého formalismu porušující základní zásady činností správních orgánů, neboť byly

k dispozici mírnější postupy, jak danou situaci řešit. Bylo možno odročit jednání, nebo provést ztotožnění v součinnosti s Policií ČR nebo obecní policií. Rovněž nesouhlasí s argumentací žalovaného o nepoužitelnosti § 28 správního řádu a považuje za pochybení, že nebylo vydáno žádné usnesení, zda osoba přítomná u jednání je či není účastníkem, ani nebylo přezkoumatelně odůvodněno, proč by žalobce účastníkem být neměl. Navíc pokud MěÚ Čáslav ústní jednání sám nařídil, pak žalovaný nemůže argumentovat tím, že bylo zbytečné a že se prováděly pouze úkony, které osobní přítomnost žalobce nevyžadovaly. Dále žalobce znovu připomíná nesplnění požadavků pro konání jednání v nepřítomnosti plynoucích z § 80 odst. 4 přestupkového zákona a opakuje nosnou část žalobní argumentace. Pokud jde o žalovaným odkazovaný údaj o zveřejnění informace, pak se žalovaný opírá zejména o položku označenou jako „stacionární radar“, která je však individuální odpovědí na dotaz konkrétního občana podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“), což však nemůže nahradit zákonnou povinnost informovat ve smyslu požadavků zákona o obecní policii. Navíc po rozkliku na žalovaným odkazovanou webovou stránku je uživatel přesměrován na hlavní stránku či na problematicky čitelný dokument, který není informací odpovídající požadavkům § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Relevantní je přitom stav webových stránek v době spáchání přestupku, a nikoliv stav pozdější. K tomu žalobce poukazuje na archivní záznamy na webových stránkách městské policie, z nichž jednoznačně vyplývá, že ke dni 22. 4. 2021 se na webových stránkách městské policie nenacházely žádné informace o měření rychlosti a objevily se až ke dni 18. 7. 2024. V době spáchání přestupku tedy nebyly informace veřejně dostupné. Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením žalovaného stran vypořádání materiální stránky přestupku a považuje ji za nedostatečně vypořádanou.

Ústní jednání

16. Soud nařídil k projednání věci ústní jednání.
17. Žalobce i žalovaný při ústním jednání shrnuli podstatný obsah své argumentace a setrvali na svých stanoviscích. Žalobce při jednání kladl důraz zejména na skutečnost, že informace na žalovaným odkazovaným webových stránkách neprokazují zveřejnění informace o měření ve vztahu k době spáchání přestupku, navíc požadavku na zveřejnění ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nemůže vyhovovat zveřejnění odpovědmi na individuální žádost občana podanou podle informačního zákona. Žalovaný argumentoval, že i pokud by žalobcova nepřítomnost na ústním jednání byla vyhodnocena jako vada řízení, tak se současně nejedná o vadu takové intenzity, aby mohla mít vliv na zákonnost.
18. Soud při jednání doplnil dokazování žalobcem předloženými audionahrávkami. Dále soud při jednání doplnil dokazování náhledem na webové stránky
 - https://www.mestolysa.cz/redakce/index.php?clanek=337658&detail_claim=193145&xuser=&lanG=cs (elektronická úřední deska MěÚ Lysá n. L.)
 - <https://www.mestolysa.cz/filemanager/files/file.php?file=2938147> (odkaz na stažitelný pdf soubor na elektronické úřední desce MěÚ Lysá n. L.)
 - <https://mplysa.cz/index.php/o-mestske-policii/mereni-rychlosti> (webové stránky městské policie Lysá nad Labem, kde v pod odkazem Starý Vestec na [Mista_mYYeni_rychlosti.pdf](#) je k dispozici ke stažení přípis městské policie ze dne 1. 4. 2021, č. j. MP/2021/001567 založený na č. 1. 7 správního spisu)

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

III. Posouzení soudem

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
20. Žaloba je částečně důvodná.

Přezkoumatelnost a materiální stránka

21. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť důvodnost takové námitky by bránila jeho meritornímu přezkumu.
22. Předně je třeba připomenout, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, např. tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). To však neznamená, že by odvolací správní orgán byl povinen ke každé námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument účastníka řízení. Postačí, pokud odvolací správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78). Rovněž je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně, a opačně (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
23. Z hlediska shora uvedených požadavků napadené rozhodnutí zcela stojí.
24. Soud předně považuje za podstatné, že se žalovaný vyjádřil k nosné podstatě všech otázek, které žalobce otevřel ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Skutečnost, že žalovaný nepolemizoval s každým jednotlivým žalobcovým argumentem, nemá za následek nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Stejně tak nízkou přesvědčivost předestřených důvodů nelze považovat za jejich absenci.
25. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by nebyla dostatečně vypořádána jeho námitka poukazující na chybějící materiální stránku přestupku (tj. škodlivosti či nebezpečnosti jednání pro společnost). Touto otázkou se žalovaný naopak zcela explicitně zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí s poukazem na to, že stejnou otázkou se zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 5. 2023, č. j. 56 A 3/2023-34, z něhož citoval část odůvodnění. Ze zmiňované citace lze zopakovat následující pasáž: „*Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti*

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 As 198/2022-16, nebo ze dne 13. 6. 2022, č. j. 6 As 98/2022-28).“ V právě citované pasáži bylo žalobci s poukazem na judikaturu jednoznačně sděleno, že v případě odpovědnosti provozovatele se škodlivost nezkoumá ve vztahu k vlastnímu řízení vozidla. Byl-li vysloven závěr, že otázka škodlivost jednání při vlastním řízení vozidla není

podstatná, pak zcela logicky již nebylo blíže rozebíráno, jaký vliv na bezpečnost mohla mít skutečnost, že rychlost žalobcova vozidla byla změřena na Štědrý den při nízké intenzitě provozu. V kontextu uvedeného naopak není příliš zřejmé, co si žalobce představuje pod požadavkem, aby závěry žalovaného byly aplikovány na skutkový věci.

26. Soud dále doplňuje, že i kdyby se (hypoteticky) jednalo o přestupek řidiče, tak ani v takovém případě by žalobní argumentace o nízké intenzitě provozu v odpoledních hodinách na Štědrý den nebyla relevantní. Žalobce má sice obecně pravdu, že k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn formální znak přestupku. Nicméně aby při naplnění formálních znaků současně absentoval znak materiální, musely by přistoupit zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 113/2014-71, ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78). Soud přitom nemůže souhlasit s žalobcem, že by nízká intenzita provozu v odpoledních hodinách na Štědrý den byla natolik výjimečnou okolností, aby zcela vylučovala nebezpečnost jednání spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 22 km.h⁻¹ nad maximální hodnotu, nadto na území obce. Takové jednání je samo o sobě dostatečně rizikové, a to bez ohledu na to, zda je v tom či onom místě aktuálně vysoký provoz či nikoliv. Nižší intenzita provozu nikdy nemůže zcela eliminovat materiální stránku, jinak by stanovené omezení rychlosti bylo možno prakticky kdykoliv ignorovat s poukazem na aktuální situaci. Míra provozu či aktuální situace na komunikaci by mohly hrát roli leda při úvaze o výši trestu, která však byla v daném případě tak jako tak zvolena spíše při spodní hranici.

Požadavky na rychlostní měření

27. Soud předně nemůže souhlasit, že by nebylo prokázáno, že by měření bylo provedeno v souladu s metrologickými předpisy.
28. K doložení skutečnosti, že zařízení k měření rychlosti je správně nastaveno a splňuje technické požadavky – včetně požadavků plynoucích ze zvláštních předpisů jako například ze zákona o metrologii – postačí pouze doložit příslušný ověřovací list. Ten má totiž charakter veřejné listiny (§ 53 odst. 3 správního řádu), jejíž obsah je třeba považovat za správný a pravdivý, neprokáže-li se opak. To znamená, že pokud ověřovací list obsahuje o údaje o tom, že určitý rychloměr vykazuje určité parametry nastavení a že splňuje určité technické podmínky, pak je třeba vycházet z toho, že tyto parametry a požadavky reálně splňuje, ledaže by se prokázal opak. Závěr, že ověřovací listy vydané k zařízením pro měření rychlosti mají charakter veřejných listin, a proto je třeba presumovat správnost jejich výstupů, neprokáže-li se opak, konstantně potvrzuje judikatura (srov. zejména rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41, obdobně rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, či ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017-47).
29. To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že MěÚ Lysá n. L. nebyl povinen samostatně prokazovat, že příslušné měřicí zařízení bylo nastaveno s požadavky zákona o metrologii či jiných zvláštních předpisů. Zcela postačovalo, pokud měl k dispozici alespoň ověřovací list, na jehož základě mohl presumovat, že měřicí zařízení bylo nastaveno technicky správně. Jak přitom plyne z obsahu správního spisu, takový list zjevně k dispozici byl, konkrétně se jednalo o ověřovací list č. 8012-OL-70556-23 vydaný dne 4. 9. 2023 Českým metrologickým

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

institutem s platností do 8. 10. 2025 (viz č. l. 13 správního spisu). MěÚ Lysá n. L. proto mohl vycházet z vyvratitelné domněnky, že zařízení bylo nastaveno technicky správně a stejně tak mohl presumovat správnost jeho výstupů, aniž by musel ještě někde dodatečně evidovat požadavky vyplývající ze zákona o metrologii. Předmětná žalobní námitka je tedy nedůvodná.

30. Soud dále nemůže souhlasit s žalobcem, že by v daném případě nebyla splněna povinnost informovat o probíhajícím měření ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
31. Zde soud považuje za vhodné nejprve shrnout na relevantní úpravu:
32. Podle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.“
33. Podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii „[j]sou-li k pořizování záznamů podle [odstavce 1](#) zřízeny stálé automatické technické systémy, je [obecní policie](#) povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
34. K povinnosti obecní policie vhodným způsobem uveřejnit informace o zřízení stálých automatických systémů měření rychlosti ve smyslu výše citovaného ustanovení se opakovaně vyjadřovala judikatura. Dovodila, že [ú]čelem této informační povinnosti je zajistit, aby veřejnost věděla, že se nachází na monitorovaném místě. Forma uveřejnění takové informace přitom není zákonem dána. Dle komentářové literatury "[z]ákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce-tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení" (Šebesta, P. [Zákon o obecní policii-komentář](#). Wolters Kluwer, Praha, 2016, komentář k [§ 24b](#), dostupné v systému ASPI).“ (podle rozsudku NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019-39, odst. 18).
35. Příkladem, kdy judikatura uznala tuto povinnost naplněnou, bylo uveřejnění informace o měření v lokálním periodiku dostupném způsobem umožňujícím dálkový přístup (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39, odst. 12-16). Dalším a judikaturou opakovaně aprobovaným příkladem naplnění předmětné povinnosti je zveřejnění informace vhodným způsobem na webových stránkách obce s rozšířenou působností, kde lze zveřejnění dané informace rozumně očekávat (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 5. 2022, č. j. 2 As 113/2021-41, odst. 39-41, nebo ze dne 21. 4. 2022, 7 as 101/2021-37, odst. 10). K takovému uveřejnění nicméně musí dojít ještě před spácháním přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 As 356/2019-41, odst. 25-26, nebo ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, odst. 18-19).
36. Výše uvedené judikatorní závěry lze shrnout tak, že zákon o obecní policii neupravuje konkrétní způsob zveřejnění informace, není v něm striktně stanoveno, že informování se musí odehrát přesně a striktně tím či oním způsobem. Naopak k němu může dojít způsobem velmi rozličným – od prostého sdělení na webu obce až od zmínku v lokálním periodiku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

37. Z tohoto hlediska je mylná žalobní argumentace, že je v rozporu s požadavky zákona o obecní policii, pokud pramenem zveřejňované informace byla odpověď na individuální podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tato skutečnost je dle soudu z hlediska plnění informační povinnosti naprosto nerozhodná. I odpověď na individuální žádost přeci může obsahovat informaci o automatickém rychlostním měření (stejně jako například judikaturou připouštění článek v lokálním periodiku). Jestliže dojde k řádnému zveřejnění této původně individuálně požadované informace (například na webu povinného subjektu), pak se tato individuální odpověď logicky stává veřejným veřejnou informací. A pokud je jejím obsahem sdělení o automatickém rychlostním měření, pak zcela plní funkci ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
38. Z téhož důvodu je lichá žalobní argumentace, že některé z žalovaným odkazovaných zdrojů uváděly údaj „stacionární radar“, ačkoliv v daném případě se mělo jednat o měření úsekové a nikoliv stacionární. Opět lze připomenout, zákon o obecní policii striktně nestanoví, aby se

informování odehrálo přesně a striktně tím či oním způsobem. Pokud jde o vlastní měřicí zařízení, zmiňuje § 24b odst. 2 zákona o obecní policii toliko povšechně *automatické technické systémy*, bez bližší specifikace či rozlišení. Z předmětné úpravy tedy nevyplývá požadavek na to, aby ve zveřejňované informaci bylo přesně pojmenováno technické zařízení či vymezována technika způsobu měření a jejich právní režim. Postačí toliko sdělení, že k rychlostnímu měření dochází a že jsou k tomu používány automatické technické systémy. Zda se jedná o specifický systém stacionárního či úsekového měření je již z hlediska plnění informační povinnosti lhostejné.

39. Lapidárně lze tedy shrnout, že k naplnění požadavků § 24b odst. 2 zákona o obecní policii postačí, aby informace byla veřejně dostupná (i), aby jejím předmětem bylo sdělení skutečnosti, že v určitém místě probíhá rychlostní měření automatickým zařízením (ii) a aby ke zveřejnění informace došlo ještě před spácháním skutku, v němž je spatřováno přestupkové jednání (iii).
40. Tyto požadavky lze v nyní posuzované věci považovat za naplněné. Soud přisvědčuje žalovanému, že relevantní informaci o zřízení automatického systému měření lze nalézt na elektronické úřední desce MěÚ Lysá n. L. (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Jak soud ověřil v rámci doplnění dokazování při jednání, obsah této elektronické úřední desky je veřejně dostupný na odkazu https://www.mestolysa.cz/redakce/index.php?clanek=337658&detail_claim=193145&xuser=&lanG=cs, Na uvedeném odkazu lze nalézt sdělení s nadpisem *Stacionární radar* s údajem o datu vyvěšení 16. 3. 2022, a současně v oddíle *Podrobnosti* je uveden odkaz na (<https://www.mestolysa.cz/filemanager/files/file.php?file=2938147> na stažitelný pdf soubor. Po jeho stažení se zobrazí přípis MěÚ Lysá n. L. ze dne 7. 3. 2022, č. j. MULNL-KÚ/12795/2022/Zem. Tento přípis je z hlediska obsahu odpovědí na žádost blíže neurčeného subjektu (osoby s anonymizovanými údaji) o informaci ohledně toho přítomnosti a počtu zařízení pro měření rychlosti, na které MěÚ Lysá n. L. odpovídá, že v jeho správě je jeden stacionární radar k měření úsekové i okamžité rychlosti, a že je též v lokalitě silnice II/611 Starý Vestec Soud konstatuje, že jde o informaci zcela plnohodnotnou a z hlediska požadavků § 24b odst. 2 zákona o obecní policii zcela dostačující. K argumentaci žalobce stran záměny měření stacionární s úsekovým či stran odpovědi na původně individuální žádost se soud vyjádřil již výše (viz odst. 37-38 tohoto rozsudku) a shledává ji za nedůvodnou.
41. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že relevantní informaci o zřízení automatického systému měření ve zprávě o činnosti MěÚ Lysá n. L. na veřejně dostupném odkazu <https://www.mestolysa.cz/cs/mestsky-urad/povinne-zverejnovane-informace/zpravy-o-cinnosti-mestskeho-uradu/zprava-o-cinnosti-mestskeho-uradu-a-mestske-policie-lysa-nad-labem-za-rok-2021.html> (viz str. 6 napadeného rozhodnutí), kde lze nalézt poměrně podrobnou zprávu o činnosti MěÚ Lysá n. L., ve které se mj. (vedle dalších skutečností) explicitně uvádí: „*Městská policie využívá radar pro měření rychlosti vozidel za účelem efektivnějšího dohledu na bezpečnost v silničním provozu. Měření může probíhat jak v ručním, tak automatickém módu. Měření rychlosti obecní policii přísluší ustanovením § 79a zákona č. 361/2000 Sb. Měřené úseky podléhají schválení Policie ČR a jejich přehlednou mapu můžou občané najít na webových stránkách městské policie.*“, a mj. je zde i informace „*V roce 2021 byla odborem dopravy zpracovávána agenda spojená se stacionárním radarem umístěným ve Starém Vestci.*“ I tuto informaci soud považuje za plnohodnotnou a z hlediska požadavků § 24b

odst. 2 zákona o obecní policii zcela dostačující. Jak je přitom patrné z údajů na odkazované webové stránce, k jejímu vytvoření došlo dne 20.7.2022 13:57:51, tedy před spácháním inkriminovaného skutku, k němuž došlo až 23. 12. 2023.

42. Jelikož žalovaný správně shledal, že informace o zřízení automatického systému měření byla zveřejněna jednak na elektronické úřední desce MěÚ Lysá n. L, a jednak ve zprávě o činnosti tohoto úřadu dostupné na jeho internetových stránkách, pak je již nerozhodné, že zároveň vyloučil průkaznost listin označených jako „*měření rychlosti – místa radarového měření MP Lysá nad Labem*“ či snímek z webové stránky městské policie. Stejně tak je nerozhodné, z jakých důvodů tak učinil. Ať už by tyto důvody vylučující průkaznost žalovaným zmiňovaných listin byly správné či nikoliv, nemění to nic na správnosti jeho závěru stran jiných podkladů (elektronické úřední desky a zprávy o činnosti MěÚ Lysá n. L.), jež byly z hlediska zákonných požadavků na zveřejnění informace o měření dostačující. Zcela liché jsou naopak úvahy žalobce, že závěr žalovaného vyvracející čtyři z nashromážděných podkladů by měl způsobovat nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.
43. Soud přesto nad rámec nutného odůvodnění konstatuje, že kupříkladu přípis městské policie ze dne 1. 4. 2021, č. j. MP/2021/001567 (založen na č. 1. 7 správního spisu) narozdíl od žalovaného považuje za dostatečně zveřejněný, neboť jak bylo zjištěno při doplnění dokazování během jednání, soubor s tímto přípisem je evidentně dostupný a stažitelný na webových stránkách městské policie. V tomto směru lze tedy zčásti zkorrigovat závěr žalovaného na str. 5 napadeného rozhodnutí, neboť soud má na rozdíl od něj za to, že dokonce i snímky z webových stránek městské policie jsou plnohodnotnou informací ve smyslu požadavků § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, podobně jako žalovaným odkazovaná elektronická úřední deska MěÚ Lysá n. L. či její zpráva o činnosti tohoto úřadu.
44. Měl-li žalovaný v době svého rozhodování dostatek podkladů nasvědčujících tomu, že došlo k řádnému zveřejnění informace o automatickém rychlostním došlo, pak z hlediska zákonnosti je již nerozhodné, že se explicitně nevyjadřoval k návrhu žalobce na provedení důkazu jinými snímky z webových stránek městské policie, které uvádějí zveřejnění k pozdějšímu datu. Skutečnost, že městská policie na svých webových stránkách zveřejnila údaj o rychlostním měření ještě někdy později, nijak nezpochybňuje relevanci informace na elektronické úřední desce MěÚ Lysá n. L. či ve zprávě o činnosti tohoto úřadu.
45. S ohledem na uvedené jsou žalobní námitky týkající se nedostatečného zveřejnění informace o měření celkově nedůvodné.

Jednání v nepřítomnosti

46. Nejobsáhlejší žalobní bod brojí proti tomu, že ústní jednání konané dne 17. 3. 2025 proběhlo v žalobcově nepřítomnosti, třebaže se k tomuto jednání řádně dostavil.
47. Na tomto místě je třeba vyjasnit, že právo účastníka být přítomen při jednání a právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nelze směšovat s rozhodováním o účastenství v pochybnostech ve smyslu § 28 správního řádu. Postup podle zmiňovaného ustanovení se uplatňuje v situacích, pokud jsou pochybnosti o tom, zda určitá osoba (o jejíž totožnosti není pochyb) má být vůbec přibrána do řízení jako účastník. Lapidárně vyjádřeno, usnesení podle § 28 správního řádu se vydává tehdy, pokud není jasné, zda určité osobě vůbec mají být doručovány písemnosti správního orgánu a zda má být vůbec adresátem meritorního rozhodnutí. To však v nyní posuzované věci nebylo nikdy sporné. Zde bylo naopak od

počátku zcela nepochybné, že jediným účastníkem řízení byl žalobce jakožto jediný obviněný z přestupku. V průběhu řízení před MěÚ Lysá n. L. tedy nebyly pochybnosti o tom, že žalobce byl (jediným) účastníkem řízení, ale o tom, zda žalobce bylo možno identifikovat jako osobu, která se dne 17. 3. 2026 osobně dostavila k nařízenému ústní jednání. Jinými slovy, předmětem pochyb nebylo to, kdo je účastníkem (tím byl nepochybně žalobce), ale to, zda člověk, který se osobně dostal k nařízenému jednání, byl totožný s osobou účastníka (tedy zda to byl opravdu žalobce) či nikoliv. V tomto směru soud souhlasí s žalovaným, že argumentace postupem podle § 28 správního řádu je v tomto případě zcela mimoběžná.

48. Podstatou sporu zde tedy není otázka účastenství, nýbrž otázka, zda neschopnost prokázat se dokladem totožnosti mohla být v daném případě důvodem k tomu, aby jednání bylo provedeno v nepřítomnosti účastníka.
49. Soud přitom dává zapravdu žalobci, že v tomto konkrétním případě nebylo bez dalšího namístež jednat v jedno nepřítomnosti.
50. Jak plyne ze správního spisu, MěÚ Lysá n. L. nařídil ústní jednání na 17. 3. 2025 a předvolání k tomuto jednání žalobci doručil (v rámci přípisu spojeného s oznámením o pokračování řízení) dne 21. 1. 2025 (viz údaj na doručence na č. l. 24 správního spisu). Ke dni 17. 3. 2025 je ve správním spisu na č. l. 29 úřední záznam následujícího znění: *„Dne 17. 3. 2025 v 08:50 hod. se ke správnímu orgánu na ústní jednání o přestupku bez dokladů totožnosti dostavila blíže neztotožněná osoba – muž. Správnímu orgánu předložil písemnost Oznámení i pokračování řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání č. j. MUNL-SC/9551/2025/Sv [jde o písemnost obsahující předvolání žurnalizovanou na č. l. 21 správního spisu – pozn. soudu], avšak na vyzvání správního orgánu o předložení dokladu totožnosti sdělil, že doklady ztratil a nestihl nahlásit ztrátu a nic si vyřídit. V tomto případě správní orgán osobu nemohl ztotožnit, tudíž ústní jednání v přítomnosti účastníka řízení neprovedl a z výše uvedeného důvodu, tak neumožnil osobě nahlédnout do spisu.“*
51. Soud obecně kvituje, že se MěÚ Lysá n. L. snažil být obezřetný a nejednat s osobou, u které si nebyl jist její totožností. V tomto směru v zásadě lze přisvědčit správním orgánům obou stupňů, že osoba, která se nebyla schopna ztotožnit a u které nebylo zřejmé, zda je skutečně předvolaným obviněným, nebyla připuštěna k jednání jako účastník. Až potud byl postup správních orgánů v pořádku.
52. Soud však již nemůže souhlasit s tím, že ústní jednání následně bylo bez dalšího přesto provedeno, a to v nepřítomnosti účastníka-obviněného. Soud má naopak za to, že pokud se přesně na čas nařízeného jednání dostaví osoba předkládající předvolání, která ale zároveň hovoří o ztrátě dokladu totožnosti, pak v zásadě nic nebrání tomu, aby jednání bylo odročeno s tím, že při prvním termínu jednání se nepodařilo ztotožnit dostavivší se osobu. Současně s nařízením nového termínu je přitom možno písemně sdělit účastníkovi, že v případě dostavení se bez dokladu totožnosti již nemusí být znovu odročováno. Nicméně bez dalšího nevyhovět a hned jednat v nepřítomnosti, jak se stalo v nyní posuzované věci, soud považuje za zbytečně přísný postup.
53. Soud tímto v žádném případě netvrdí, že nemožnost či neschopnost určité osoby prokázat svou totožnost by vždy a za všech okolností musela představovat důvod pro odročení řádně nařízeného ústní jednání. Pokud by správní orgán kupříkladu shledal, že osoba dostavivší se k jednání ohledně ztráty dokladu klame, nebo že okolnosti případu nasvědčují snaze
- Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

účastníka obstruovat, pak v takových situacích by jistě nemělo smysl projevovat vůči účastníkovi vstřícnost. V takových situacích by odročení jistě nebylo namístě a naopak by nebylo nic proti ničemu, pokud by jednání proběhlo v nepřítomnosti účastníka (obviněného z přestupku). Soud zároveň nepřehlíží, že v tomto případě se během přestupkového řízení se objevilo několik podání vykazujících náznaky obstrukčního jednání (například anglicky psaný e-mail údajného řidiče představujícího se jako M. B. žurnalizovaný na č. l. 25 či 27 správního spisu). Navzdory tomu soud v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí – a ani v jiných písemnostech správních orgánů – nenalézá, že by důvodem pro provedení jednání v nepřítomnosti byly obstrukce či jiné nekorektní jednání ze strany žalobce. Důvody pro konání jednání v nepřítomnosti byly vždy založeny pouze na závěru, že osoba dostavivší se k jednání se nebyla schopna legitimovat dokladem totožnosti, ač o tom byla poučena, případně že neuposlechla výzvu předložit doklad totožnosti. To však samo o sobě dle soudu soud nelze považovat za dostatečný důvod k tomu, aby ústní jednání bylo bez dalšího provedeno v nepřítomnosti žalobce.

54. Jistě nelze vyloučit variantu, že oním mužem, který se dle úředního záznamu na č. l. 29 dostavil dne 17. 3. 2026 na MěÚ Lysá na L. k ústnímu jednání, mohl být i někdo jiný než právě žalobce. Soud však nenalézá žádné relevantní indicie, které by takovou variantu potvrzovaly či naznačovaly. Ba naopak: Jestliže žalobce předložil mobilním telefonem pořízené fotografie prostor úřadu včetně audionahrávek komunikace s úřední osobou, pak tímto spíše podpořil věrohodnost jeho tvrzení, že osobou dostavivší se na jednání konané dne 17. 3. 2026 byl skutečně on osobně. Naproti tomu správní orgány nedoložily (a ostatně ani netvrdily) nic, co by zpochybňovalo žalobcem doloženou verzi, že osobou dostavivší se k jednání byl skutečně on. Soudu proto nezbyvá než konstatovat, že oním mužem zmiňovaným v úředním záznamu MěÚ Lysá na L. ze dne 17. 3. 2026 byl s největší pravděpodobností právě žalobce, jenže k nařízenému ústnímu jednání zjevně dostavil. Z tohoto hlediska je bezpředmětné se zabývat hlouběji otázkou případné omluvy z nařízeného jednání, které se týkal v žalobě odkazovaný rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 248/2017-37.
55. Soud samozřejmě nepřehlíží, že předvolání k ústnímu jednání obsahovalo i poučení o nutnosti přinést si občanský průkaz či jiný doklad totožnosti (viz přípis MěÚ Lysá na L. č. l. 21 správního spisu). Zde má žalovaný jistě pravdu, že žalobce měl poskytnutých procesních poučení lépe dbát (přičemž i v případě ztráty občanského průkazu lze jistě předložit potvrzení o ohlášení ztráty; srov. § 37 odst. 6 a 7 zákona č. 269/2021 Sb., o občanských průkazech). Na druhou stranu nelze přehlédnout, že ani přístup MěÚ Lysá n. L. v souvislosti s konáním ústního jednání nebyl zrovna příkladný. V tomto směru považuje soud za velmi nešťastné, že MěÚ Lysá na L. sice provedl dne 17. 3. 2025 ústní jednání v žalobcově nepřítomnosti (viz protokol na č. l. 30 správního spisu), ačkoliv ve zmiňovaném úředním záznamu z téhož dne konstatoval, že „[v] tomto případě správní orgán osobu nemohl ztotožnit, **tudíž ústní jednání v přítomnosti účastníka řízení neprovedl**“ (zdůraznění doplněno soudem). Podobně i na jedné z žalobcem předložených audionahrávek úřední osoba sděluje „*bohužel, no, to se jednání nebude konat...*“ (viz soubor *prohla_s_eni_SO, z_e se nebude konat u_stni_jedna_ni.mp3* doplněný k důkazu při jednání). Dle soudu působí dosti nekonzistentně až zmatečně, pokud správní orgán sdělí dostavivší se osobě, že ústní jednání neproběhne a že se konat nebude, ale vzápětí jej stejně provede (a to v nepřítomnosti

účastníka). V kontextu těchto procesních zmatků soud nepovažuje za adekvátní, že žalovaný vyčítá porušování procesních povinností výhradně žalobci.

56. Soud přitom nemůže souhlasit s žalovaným, že i navzdory konání ústního jednání v nepřítomnosti byl řádně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Jak plyne ze správního spisu, bezprostředně navazujícím procesním úkonem po konání jednání v nepřítomnosti bylo vydání prvostupňového rozhodnutí. Nebyla zde zasílána žádná výzva k seznámení se s podklady pro jeho vydání, ani nebyl učiněn žádný jiný procesní úkon. Za první okamžik, kdy se žalobce objektivně mohl seznámit s obsahem spisu a podklady pro vydání rozhodnutí, lze považovat až záznam o nahlédnutí do spisu ze dne 12. 5. 2025 (viz č. 1. 34 správního spisu), k němuž ovšem došlo až po vydání prvostupňového rozhodnutí.
57. Soud do určité míry přisvědčuje argumentaci žalovaného, že při jednání dne 17. 3. 2025 konaném v nepřítomnosti účastníka se neprováděl výslech svědků a ani jiný druh dokazování, který by přesahoval rámec listin již založených ve spisové dokumentaci (k průběhu inkriminovaného jednání opět viz protokol na č. 1. 30). Z tohoto hlediska se nařízení ústního jednání skutečně jeví jako zčásti nadbytečné. Navzdory tomu nelze přehlédnout, že sám žalobce konání ústního jednání nepožadoval, iniciátorem ústního jednání byl výhradně MěÚ Lysá n. L. To samo osobě jistě není nic proti ničemu, neboť v řízení o přestupcích správní orgán ústní jednání pochopitelně nařídít může (srov. § 80 odst. 1 zákona o přestupcích), i když to procesní situace nezbytně nevyžaduje. Nicméně pokud už tak správní orgán učiní – tedy přikročí k nařízení ústního jednání i když to účastník nenavrhuje a ani to nevyžadují jiné procesní okolnosti –, pak soud nepovažuje příliš korektní, pokud správní orgán posléze zakládá obhajobu svého procesního postupu na argumentaci, že nařízení jednání bylo vlastně zbytečné a žalobce u něj být ani nemusel. Z tohoto důvodu soud nemůže akceptovat argumentaci žalovaného stran toho, že by přítomnost žalobce stejně nebyla nutná a že by případné odročení bylo akorát nehospodárné a neúčelné. Jestliže by konání ústního jednání bylo skutečně tolik nehospodárné a neúčelné (jak naznačuje žalovaný), pak by nedávalo smysl, aby byl žalobce k nějakému jednání vůbec předvoláván, natož aby mu bylo následně kladeno k tíži, že nepředložil doklad totožnosti v souladu s poučením poskytnutým v předvolání k (údajně nehospodárnému a neúčelnému) jednání.
58. Žalovanému přitom nic nebránilo, aby v odvolacím řízení sám nařídil ústní jednání a celé dokazování znovu zopakoval. Tím by vadu řízení na prvním stupni zhojil. Takový postup by byl v tomto případě žádoucí už jen proto, že žalovaný v odvolacím řízení vycházel i z několika dalších podkladů, které součástí spisové dokumentace na prvním stupni nebyly – konkrétně jde o náhledy na elektronickou úřední desku MěÚ Lysá n. L. a na webovou stránku téhož úřadu a zde uloženou zprávu o jeho činnosti (jimiž žalovaný odůvodňoval zveřejnění informace z hlediska požadavků § 24b odst. 2 zákona o obecní policii; viz str. 5-6 napadeného rozhodnutí). Soud by nicméně akceptoval, pokud by žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí zaslal žalobci alespoň výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu), ve které by předestřel, že bude jednak vycházet jednak z listin uvedených na protokolu o ústním jednání na č. 1. 30, a nově též z konkrétních internetových stránek. Žalovaný však nic z toho neučinil, neboť jak plyne ze správního spisu, jeho bezprostředně navazujícím úkonem po předložení žalobcova odvolání spolu se stanoviskem MěÚ Lysá n. L. bylo vydání napadeného rozhodnutí. V situaci, kdy sám žalovaný doplnil správní řízení zčásti o nové podklady, s nimiž žalobce nijak

neseznámil, se předchozí provedení ústního jednání v žalobcově nepřítomnosti (resp. neodročení nařízeného jednání) jeví soudu jako procesní vada podstatně vyšší intenzity, než jakou by se bývala jevila, pokud by správní řízení již nebylo o nic dalšího doplňováno.

59. S ohledem na uvedené soud shrnuje, že ač není obecně vyloučeno provést ústní jednání i v nepřítomnosti účastníka, tak v kontextu okolností této konkrétní věci se konání ústního jednání v žalobcově nepřítomnosti jeví jako podstatná procesní vada mající vliv na zákonnost. Z tohoto důvodu soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

60. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že i když většina žalobních bodů nebyla důvodná, tak v tomto konkrétním případě bylo podstatnou procesní vadou konání ústního jednání v žalobcově nepřítomnosti. Pro tuto vadu soud zrušil napadené rozhodnutí a spolu s ním i prvostupňové rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c), § 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude na správních orgánech, aby žalobci především umožnili seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, zejména pokud mezi ně zahrnou i nějaké nové. Rozhodnou-li se správní orgány (ať už žalovaný či MěÚ Lysá n. L.) za tímto účelem nařídít ústní jednání, pak by měly lépe vážit důvody pro jeho konání v případě nepřítomnosti účastníka a důsledněji zkoumat, zda se nejedná o obstrukční jednání.
61. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal proti procesně neúspěšnému žalovanému náhradu v celkové výši **27 538,8 Kč**, skládající se z těchto částek:
- **3 000 Kč** odpovídající soudnímu poplatku za podání žaloby,
 - **18 480 Kč** za čtyři úkony právní služby po 4 620 Kč podle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení + podání žaloby + replika + účast na jednání nepřesahujícím dvě hodiny),
 - **1 800 Kč** jako náhrady hotových výdajů advokáta (režijní paušály) za tyto čtyři úkony po 450 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu,
 - **4 258,8 Kč** jako náhradu za daň z přidané hodnoty z předchozích částek (mimo soudního poplatku), neboť zástupce žalobce společníkem právnické osoby zřízené podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, která je plátcem této daně
62. Nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.; výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. února 2026

Josef Straka v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.